

Een blik in het leven van
het Maine Coon Kwartet

Een blik in het leven van het Maine Coon Kwartet

Renée van de Beek

'Een blik in het leven van het Maine Coon Kwartet' heb ik geschreven als cadeau voor de mensen die een donatie hebben gedaan tijdens de speciale actie 'wij komen in actie voor de Dierenbescherming'.

Uitgegeven en opgemaakt door: Renée van de Beek

Oplage: digitaal

Datum: 7 januari 2021

Copyright: © MaineCoonKwartet 2021

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever van dit boekje.

Maine Coon Kwartet

Inleiding en donateurs

Sinds februari 2020 herstel ik van een zware burn-out. In het begin kon ik niets anders dan zitten of slapen, maar ik werd altijd omringd door tenminste twee katten en als er één weg liep, dan kwam er weer een andere kat bij me zitten. Dat was hun manier om mij te steunen en dat deed me goed. Heel goed.

Op het moment dat ik met het schrijven van dit boekje begin, is het 29 november 2020. Elke dag schrijf ik een stukje en ik word erg blij om alle foto's en belevenissen van onze katten weer voorbij te zien komen. Bij het afronden van dit boekje is het 5 januari 2021: Sinterklaas is terug naar Spanje, de kerstdagen zijn voorbij, oliebollen zijn gebakken en oud- en nieuwjaar is gevierd: het nieuwe jaar 2021 is begonnen en mijn herstel gaat langzaam de goede kant op.

Voor de burn-out kon ik, onder andere, moeiteloos verhalen schrijven en onder hoge druk werken. Nu niet meer. Het is belangrijk om structuur te hebben en iets te ondernemen wat mijn herstel bevordert. Ik vind het belangrijk dat ik iets doe wat bijdraagt aan iets wezenlijks, in dit geval: het welzijn van dieren. De Dierenbescherming gaat mij aan het hart en daarom heb ik deze actie opgezet: in de periode van 29 november 2020 tot en met 5 januari 2021 konden mensen geld doneren bij de Dierenbescherming en als blijk van dank krijgen zij het boekje 'een blik in het leven van het Maine Coon Kwartet' vol met foto's, verhalen en bijschriften van 2006 tot en met nu.

Ik ben geroerd door de berichten die ik van mensen heb ontvangen over deze actie. Zo lief! Daarom begin ik dit boek om een aantal mensen te bedanken.

Als eerste mijn lief, die mij door dik en dun steunt: dank je wel lieve D . Hij heeft meegelezen en met mij meegedacht, zodat ik deze actie kon uitwerken.

Verder wil ik onze vaste dierenarts Joske Kaasenbrood van Dierenkliniek De Berg in Amersfoort bedanken. Zij staat, samen met haar team van dierenartsen en paraveterinair, altijd klaar voor advies. Als er iets is, mogen we altijd bellen en krijgen we hele goede en kundige hulp.

Ook Jenny Kruithof wil ik bedanken voor haar goede zorgen voor onze katten, wanneer wij op vakantie zijn. Door de jaren heen (van 2006 tot en met nu) hebben de katten een goed logeerasadres bij Kattenpension Dierenplezier. En straks komt ook Delphi mee.

Verder wil ik graag Pauline Warners - Heinen bedanken voor haar fysiotherapie behandelingen van Beau en Puck en nu Duke. Je bent een rots in de branding en een heel fijn en lief mens.

Mijn burens Ine en Gerda die mij (ons) altijd steunen en mij een duwtje in deze richting hebben gegeven. Ik heb, dankzij hun tip, dit boekje geschreven.

En last but not least Monique en Edwin van Cattery Feline Fantasy: jullie bieden de kittens een geweldige huis, totdat ze oud genoeg zijn om naar hun blikopeners te gaan. Joep, Puck, Duke en Delphi hebben een liefdevolle start gekregen toen ze bij jullie geboren werden.

En als laatste wil ik graag eindigen bij de donateurs die geld hebben gestort en deze actie steunen. Heel fijn! Dus dank je wel Romana en Ronnie, Elly, Jenny, Rita, Pauline, Rachel, Diny, Colette, Ina, Annemiek, Sandra en enkele donateurs die hun namen niet in dit boekje opgenomen willen hebben.

Ik ben er super blij mee en de Dierenbescherming ook.

Inhoudsopgave

Inleiding en donateurs	5
Even voorstellen	9
Waarom een kat? De komst van Spot en Beau	10
Een nieuwe kitten doet zijn intrede	20
- Joep komt bij de club	
Een dame komt de heren gezelschap houden	33
- Puck vergezelt de heren	
Youngmaster Duke doet zijn intrede	48
- Een Valentijnkitten die toch bij ons in huis komt	
Kattenfysiotherapie	58
- Hoe kom je die behandeling door?	
Hulphonden? Je hebt ook hulpkatten	64
- Hoe de katten een pootje bijdragen	
Kattentherapie doet wonderen	71
- Hoe Delphi op wonderlijke wijze haar entree doet	
Kattenweetjes	74
Familiebanden	75
Nog meer informatie over Joep, Puck, Duke en Delphi	76
Tot slot	83
Bronvermelding	84

Even voorstellen

Voordat we inhoudelijk kunnen beginnen om een blik in het leven van het Maine Coon Kwartet te werpen, is het natuurlijk wel zo netjes dat wij ze aan je voorstellen. Hier komen ze dan ...

Spot 8 juli 2000 –
10 april 2011

Puck 7 juli 2012

Beau 29 juni 2006 –
17 augustus 2020

Duke 14 februari 2014

Joep 5 mei 2009

Delphi 7 juli 2020

Waarom een kat?

Mijn hele leven ben ik al een hondenmens geweest. Thuis hebben we honden gehad, variërend van een Teckel, een Groenendaeler tot een Australische Terrier. Later heb ik zelf een kruising Boxer/Mastino in huis gehad. 'Hoe kom je er dan bij om een kat in huis te nemen', denk je nu naar alle waarschijnlijkheid. Dat komt door de katten die ik heb ontmoet; ze hadden iets mysterieus over zich. Zo was er een rode kater George. Zodra zijn baasjes (mijn burens) op vakantie gingen, dan wist hij dat hij bij mij op de achterdeur moest kloppen omdat ik voor hem zou zorgen. Een andere buurkat, Ollie genaamd, had zo'n rotsvast vertrouwen in de mensheid, dat hij rustig op de tegels lag te zonnen terwijl er toch echt een auto aan kwam.

Ollie vond het heerlijk om te zonnen in onze voortuin of op het bankje. Eigenlijk nodigde hij ons elke keer uit om daar te komen zitten. Dan staarden we wat voor ons uit. Gewoon, omdat dat leuk was. Tenslotte begon ik steeds vaker een vreemde kat te aaien, die ik op straat tegenkwam. En dat vonden die katten natuurlijk allemaal prima. Een kat heeft namelijk een goed werkend zintuig om te checken of mensen oké zijn.

En zo komen een tijdje later Beau en zijn moeder Spot bij ons in het huis wonen. Ze vinden het doodeng in hun nieuwe huis en het duurt een paar dagen voordat ze hun draai hadden gevonden. We komen er achter dat Beau niet goed gesocialiseerd is. Bij die cattery hebben we nooit meer katten gehaald en bij het volgende kitten hebben we goed gelet op de manier waarop de katten werden groot gebracht. En zo komen Joep, Puck, Duke en op het laatst Delphi bij ons in huis. Het Maine Coon Kwartet is overigens ontstaan uit nieuwsgierigheid: hoe is het om over katten te schrijven. Ik kan je uit ervaring zeggen dat het erg leuk is.

Ze zijn de grootste inspiratiebron die je je kunt voorstellen: ze leven in het nu.

Dus ga lekker zitten, pak een kopje thee en geniet van de foto's en verhalen uit de oude doos. We gaan terug in de tijd, naar oktober 2006 om precies te zijn.

26 oktober 2006

'Hebben jullie enig idee wat ik met dit balletje moet doen?

Voetballen!

'Oké'. Stil gemompel in zichzelf: 'ik heb géén idee wat dát is.'

29 oktober 2006

Beau: *'zo wil ik mijn hele leven blijven liggen, zo lekker naast jou'.*
Spot: *'je hebt geen idee wat je nu zegt'.*

19 november 2006

'Hoezo, heb je geen zin om geпоetst te worden? Dat is hard nodig, want jij maakt er een potje van met je twee likjes over je vacht en dan klaar zeggen. Zó moet het!'.

En na afloop is Beau kletsnat geworden van het washandje van zijn moeder.

9 september 2007

'Moet ik poseren? Natuurlijk doe ik dat.'

.....

.....

'Is de foto gelukt? Anders blijf ik nog wel even zitten hoor!'

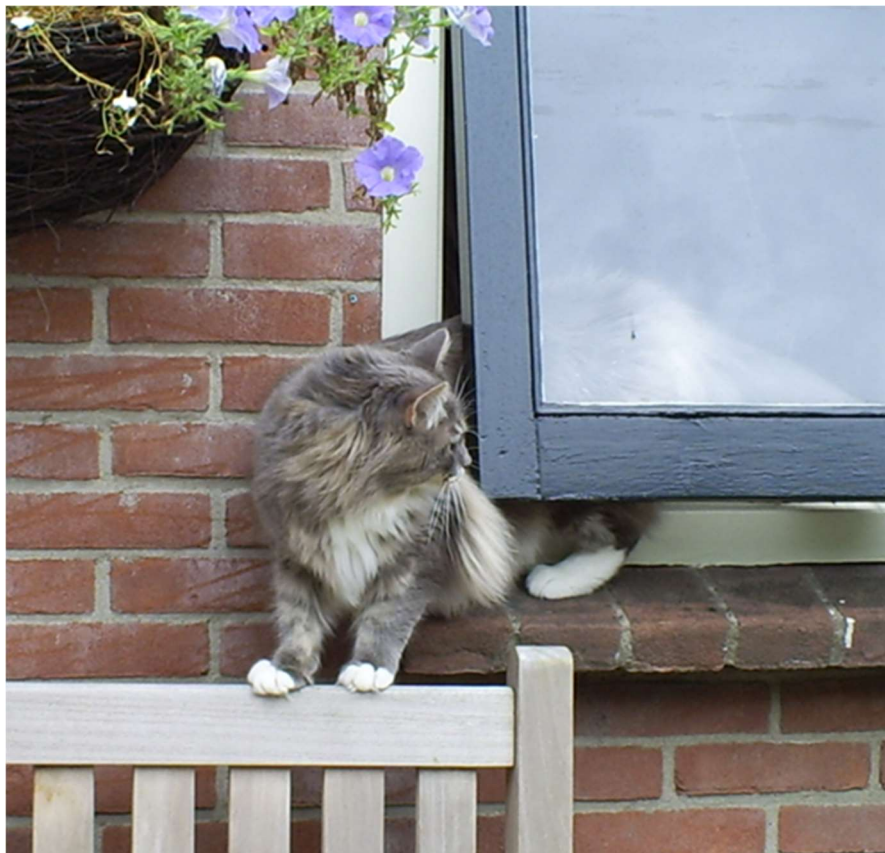
Die Spot, ze heeft het zo geweldig naar haar zin hier. Nu kan ze in de tuin spelen en door het huis rennen i.p.v. in een ren te leven.

9 september 2007

'Dat is een miertje wat je nu aanwijst met je poot'.

Beau vindt het erg grappig om door de raamopening van de bijkeuken naar buiten te klimmen. Je ziet hem elke keer weer verbaasd kijken: *'en nu zit ik in de tuin?!'*

7 oktober 2007

Niets is fijner dan op de rugleuning van de stoel te liggen met een poot op de schouder van je blikopener. Of, nog beter, als een boa in iemands nek te liggen. Lekker warm. Dat is wel puffen op een warme zomerdag.

7 december 2007

'Mag ik er nu ook in? Je zit al zeker 10 seconden in de koffer. Ik heb ze geteld'.

Spot is zo stoïcijns als een Benedictijnse monnik en blijft zitten. Dan neemt Beau zijn toevlucht tot een effectief middel:

snuffelen aan haar staart: gegarandeerd dat ze er snel uit is.

1 maart 2008

'Ik word hier erg zenuwachtig van. Moet ik weer op de foto!'.

Beau kan zo zielig kijken. Bij elke foto die we nemen of als we naar hem kijken, dan zakken zijn onzichtbare wenkbrauwen en kijkt hij ons fronsend aan. We komen er al snel achter dat hij dan zeer geconcentreerd is. Ach ... stille wateren enzovoorts.

Het is in ieder geval zijn handelsmerk geworden: met die blik in zijn ogen krijgt hij bij ons alles voor elkaar. En ook bij Kattenpension Dierenplezier, waar hij jaarlijks logeert.

In het begin vindt Beau het erg fijn dat hij samen met zijn moeder bij ons woont. Als hij iets eng vindt, dan loopt hij snel naar haar toe en kijkt wat zij doet. Maar al vrij snel merken wij dat Beau zijn moeder helemaal niet meer nodig heeft. Hij is zelf een stoer baasje en dát wil hij maar al te graag duidelijk maken. De plukken haar vliegen zo af en toe in de rondte omdat Beau de aanwijzingen van Spot niet altijd wil opvolgen.

9 juni 2009

De favoriete plek van Beau: op het plateau van de houten schuur.

9 juni 2009

'Wat gaan ze in hemelsnaam met die tuinslang doen?'

Een nieuwe kitten doet zijn intrede

Het is in het jaar 2009 op een zonnige zaterdag in mei wanneer ik een enveloppe voor mijn verjaardag krijg met de tekst: *'je mag een kitten uitzoeken'*. Dat is nog eens een verjaardagscadeau!

Op internet doen wij onderzoek naar een cattery en komen bij Monique en Edwin van Feline Fantasy in Soest uit. Ze hebben een nestje van 7 kittens en we zijn van harte welkom om ze te bezoeken. De kleine Joep (toen nog Nick of Time geheten) komt nieuwsgierig op mij af en springt op schoot. Met zijn samengeknepen oogjes kijkt hij me trouwhartig aan en doet ze vervolgens dicht en zet zijn spinmachine aan. En daar zit ik dan met een slapende kitten op schoot. Ik weet gelijk dat hij het wordt: Joep is mijn verjaardagskat.

Begin augustus verhuist Joep naar ons. Hij wordt gebracht door Monique en Edwin en hij voelt zich gelijk zo thuis dat Spot er iets van moet zeggen. Met een paar flinke tikken op de kop laat ze Joep weten dat hij het niet te bont moest maken. Verbaasd over deze actie loopt Joep de tuin in en vergeet als snel het hele incident. Hij loopt over de stenen, de tuin in, achter de struiken en planten langs en kijkt omhoog: misschien zit daarachter nog meer? Spot en Beau zitten op de stenen te hoofdschudden: *'een kitten, wat een gedoe, weg met de rust.'* En dat klopt aardig. Zoals elke kitten heeft Joep veel energie. Heel veel energie. Alles is leuk. Hij rent overal naar toe en het liefst nét voor je voeten langs. Wanneer hij moe is, gaat hij liggen, krult zich op en gaat slapen. Het maakt niet uit waar. De kans is groot dat je hem in het midden van de woonkamer aantreft. Voorzichtig lopen wij dan om hem heen, want een kitten heeft slaap nodig. Na een uur wrijft hij de slaap uit zijn oogjes en gaat verder waar hij gebleven is: spelen, spelen, spelen. Beau bekijkt deze taferelen van een afstandje.

Hij vindt dat kleine, energieke, opgewonden kleine katje maar niets en daarom ligt hij vanuit zijn mandje toe te kijken hoe die, steeds groter wordende kitten, zich uitslooft. Maar wanneer Joep bij hem in de mand stapt om te slapen, laat hij dit toe. Waarom ook niet.

15 augustus 2009

'Het is hier best interessant! Het ruikt anders dan ik gewend ben, maar hé, ik ben stoer en ik ga op onderzoek. Oeps, daar zie ik een grote wit/rode poes voor mij die heel streng kijkt. Wat moet ik daar nu mee?'

22 augustus 2009

Joep komt er achter dat het best lekker is om samen met Beau op de bank in de tuin te liggen. Hij strekt zich zo goed als mogelijk uit: *'hé Beau, hé kijk eens hoe groot ik ben!'*

17 december 2009

'Wow, dit spul is echt heel raar aan mijn poten!'

Wij hebben zo gelachen om zijn mimiek en de manier hoe hij zijn pootjes optrekt uit de sneeuw, om er vervolgens achter te komen dat hij dat pootje weer in de sneeuw moet

zetten om vooruit te komen.

20 december 2009

De sneeuw blijft liggen en Joep raakt steeds meer gewend aan het plakkerige, witte spul onder zijn poten. Het ene moment trekt hij sprintjes door de tuin en even later hoort hij iets, stopt en graaft tot dat hij de zwarte grond ziet.

26 februari 2010

Joep zit vaak op de grote ronde tafel in de achtertuin. En of het nu warm of koud is, dat maakt hem niet uit. Hij wil buiten zitten en om zich heen kijken.

Zijn vacht is indrukwekkend en hij kijkt naar zijn grote voorbeeld: Beau.

17 januari 2010

Vogeltje, vogeltje, kom maar! Ik help je wel.'

.....

'Ik snap dat je geen eten kunt vinden tussen de sneeuwresten, maar ik wil je echt helpen!'

Na 10 minuten aandringen komt hij vervolgens de woonkamer in met de mededeling dat de vogel zijn hulp niet nodig had. Of hij brokjes mag, want hij heeft honger gekregen met vogels kijken.

25 maart 2010

Waar je Joep het allergrootste plezier mee doet, is een tas. Maakt niet uit hoe groot deze is, als het maar een tas is. Nog leuker is het, als er spullen in zitten. Op deze foto ben ik net thuis gekomen van een tweedaagse van mijn werk. Joep snuft aan mij en laat mij weten dat hij er niets aan vond dat ik een nacht weg ben weggebleven. Vervolgens loopt hij op mijn tas af, kruipt er in en beweegt tussen al het papier. Hij is zielsgelukkig ín de tas met Beau naast zich.

7 juli 2010

'Ben je helemaal gek geworden', mompelt Spot tegen de 14 maanden oude Joep. Ze is het helemaal zat om besprongen te worden. En ze eindigt haar tirade met de fameuze

woorden: 'de brutaliteit van tegenwoordig'.

Kerst 2010

Springen op je rug is je-van-het! En daar sta ik dan met 7 kg kat op mijn rug. Wel lekker warm.

10 april 2011

Helaas moeten wij Spot op 10 april laten inslapen omdat haar nieren het helemaal begeven hebben. Verdrietig nemen we haar mee terug naar huis, zodat Beau en Joep haar kunnen zien en ruiken; dat schijnt goed te zijn voor de verwerking bij katten.

Minutieus snuffelt Beau aan haar vacht. Hij kan niet geloven dat ze zo stil ligt en hem geen tik geeft. Waar hij ook zit, Spot reageert nergens op en ze ruikt ook zo vreemd.

In de daarna volgende 30 dagen kijkt Beau elke ochtend en elke avond door het raam naar buiten. Op de 31ste dag stopt hij daarmee. Hij heeft er vrede mee dat ze er niet meer is en neemt de leidersrol van haar over.

7 augustus 2011

Blijkbaar hebben ze een onderonsje gehad. Joep blijft op de uitkijk zitten terwijl Beau zijn ogen sluit en van de warme zonnestrallen geniet. Je kan Beau niet blijer maken, dan met een blik zonnestrallen.

5 januari 2012

Joep moet nog wel wennen aan de smartphone, want waar moet je nu naar kijken?

8 maart 2012

Er ligt een slaapzak op de stoel en dat betekent dat er iemand ziek is. Beau had dat natuurlijk al lang in de gaten en neemt als troost zichzelf mee: hij komt even knuffelen. En daarna blijft hij op de slaapzak liggen: *'hé, we combineren wel het nuttige met het aangename.'*

11 maart 2012

Springen op de vensterbank in de gang is leuk. Nog leuker is het als er een speeltje op de trap ligt. Geconcentreerd kijkt hij hoe deze het beste kan aanvallen ...

Na een paar seconden weet hij het: eerst op de tweede trede en dan pas naar boven rennen.

#Slimbeessie

7 april 2012

'Ooooh, dus dat moet je doen om een plant in de grond te stoppen. Wanneer doe je er nu water bij? Dan kan ik lekker in de modder stampen.

25 oktober 2012

Er is geen kat die zo smekend kan kijken, als Beau. Wanneer hij zo kijkt, dan ga je twijfelen aan je zelf: heb ik hem nou echt geen eten gegeven?

Een dame komt de heren gezelschap houden

Het is juni 2012 en we zijn net terug van onze zomervakantie op Schiermonnikoog. Ik bel met Monique en Edwin, want ze hebben al enige tijd een Oudduitse Herder in huis en het wordt hoog tijd dat we deze bezoeken; even bijkletsen over de wetenswaardigheden. Het is altijd leuk om te vertellen dat het goed gaat met Joep en dat hij graag samen met Beau is. Dat de twee katten het samen zo goed kunnen vinden, dat wij geen derde kat meer willen nemen.

Bij de cattery aangekomen worden we begroet door een grote, zwarte hond met de naam Shiva. Enthousiast vertellen we over onze vakantie en over het wel en wee van onze coons. Tegelijkertijd bewonderen wij die prachtige hond. Wat is hij groot en waaks en ongelooflijk lief. Dan krijgen we het nieuws te horen dat ze een nestje hebben van twee kittens. Of we even willen kijken. Ja, dat hoeft je maar één keer te vragen; katten knuffelen is iets waar ik goed in ben. Boven aangekomen zie ik een zwart met wit poesje zitten met zuurstokroze kussentjes onder haar pootjes. Met haar ronde oogjes kijkt ze me aandachtig aan. Dan huppelt ze naar mij toe en gaat op mijn schoot liggen. De kitten met de naam Catch the Wave slaapt binnen no time en spint wanneer ik dat zachte lijfje aai. Ik ben verliefd op dit beestje en dat vertel ik ook. Monique kijkt me aandachtig aan en zegt: 'ik vind dat je hele tegenstrijdige signalen afgeeft'. Ik kijk haar aan en realiseer mij dat er zich ergens in mijn hoofd iets afspeelt, dat fantaseren heet. Dat ik dat kleine hummeltje het liefst nu mee naar huis wil nemen en dat komt totaal niet overeen met wat we eerder zeiden.

In de auto zegt mijn vriend: 'doe maar, ze is welkom'. Thuis aangekomen bel ik gelijk Monique en vertel haar dat we de katten graag willen hebben zodra ze oud genoeg is. Jippie, er komt weer een nieuw huisgenootje.

De daarop volgende weken brengen wij braaf bezoekjes aan de cattery en we zien de twee kittens groter en groter worden. En dan komt het moment dat zij verhuist van de cattery naar ons huis. Ze wordt keurig gebracht door Monique en Edwin en ze heeft een dekentje van thuis meegekregen. Ze voelt zich gelijk op haar gemak. Ze stapt op Beau af: *'hoi ik ben Puck, wie ben jij?'*. We zien Beau zuchten: *'komt er weer een klein mormel in mijn huis'*.

20 oktober 2012

'Ik ken jullie ergens van. Even denken, nee, ik weet het niet, maar toch ken ik jullie ergens van.'

25 oktober 2012

Puck is dol op de vensterbank, want die kende ze nog niet. Ademloos kijkt ze naar voetgangers die haar vriendelijk toeknikken, auto's die voorbij rijden en de blaadjes die van de bomen vallen. Ze vindt het allemaal machtig interessant. Wanneer ze klaar is met kijken, krult ze zich op en gaat slapen. Zo eenvoudig kan het leven zijn.

Ze is geen echte schootzitter. Maar wanneer er een foto gemaakt wordt, dan wil ze wel even blijven zitten. Nieuwsgierig kijkt ze naar haar blikopener die zwaait en gekke bekken trekt, terwijl ik een foto maak. Tja, naar buiten kijken is stukken interessanter dan naar een telefoon staren.

Op 25 oktober om 18:06 uur plaats ik dit verhaal op mijn blog.

Ons huishouden is sinds zaterdag versterkt met een kitten van 15 weken oud. We noemen haar Puck. Ze loopt in ons huis rond alsof ze hier altijd gewoond heeft. Als ze wakker is, stuitert ze werkelijk. Ze zit óf op de tafel, óf op de eetkamerstoelen, óf op de fauteuils, maar ze verstopt zich ook regelmatig onder de eetkamertafel zodat ze haar huisgenoten (lees volwassen katten) niet onder ogen hoeft te komen. Alles is interessant. Kartonnetjes worden als prooidieren omhoog gezwiept en door de kamer heen geslingerd. Brokjes worden uit het voerbakje gehaald en met een achteloze zwaai over de vloer gelanceerd. De achtervolging wordt ingezet. Genadeloos rent ze achter het betreffende brokje aan. Uiteindelijk kan het brokje niet anders dan zich overgeven; op dat moment vermaalt ze deze fijn tussen haar vlijmscherpe kiezen.

Na een uurtje zakt het tempo wat af. Rustig huppelt ze naar een slaappleats van haar gading. Meestal kiest ze om op een kussen in de erker in slaap te vallen. Een ondefinieerbaar hoopje haar snort en spint zich een weg naar dromenland. Af en toe trillen haar snorharen; droomt ze over een aanval op nog meer brokjes?

Op het moment dat zij vast in slaap ligt, slaken de andere katten een zucht van verlichting. 'EINDELIIJK RUST', lijken ze te denken. Dan pas kunnen zij toilet maken. De vacht wordt zorgvuldig gewassen en in model gebracht. Daar heb je als fatsoenlijk volwassen kat geen tijd voor, als zo'n stuiterbal wakker is en door

het huis rent. Na verloop van tijd is het uit met de rust. Een piepend geluid klinkt door de kamer. 'Prieuw', zegt ze vrolijk. Ze rekt zich uit: pootje voor pootje voor pootje voor pootje en springt van de vensterbank af. Op zoek naar een nieuw avontuur.

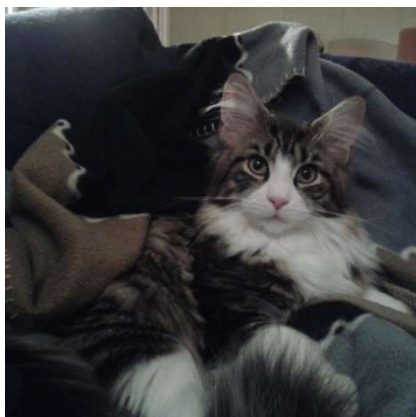
'Goh, hebben jullie ook een tuin? Wat leuk!'

30 oktober 2012

Moet je die ogen nou toch eens zien! Dan kijkt ze je aan en dan moet ik maar verzinnen wat ze bedoelt. De heren begrijpen haar veel beter dan wij dat doen, dus af en toe loopt Joep op haar af en snuffelt onder haar staart. Dat vindt ze verschrikkelijk en dan springt ze gauw op de tafel, vlak bij ons. Is ze tenminste veilig.

31 december 2012

Vuurwerk vindt ze werkelijk verschrikkelijk. We geven haar druppels Rescue Remedie maar ze blijft bang voor het lawaai en de lichtflitsen. Overal hebben we verstoppelken gemaakt waar ze kan schuilen. Wanneer het vuurwerk losbarst, gaat ze uit pure wanhoop onder de bank liggen: daar ben ik veilig!

11 januari 2013

Het nieuwe jaar is begonnen en Puck en Beau gaan er even voor zitten. Dit is hun manier om 'say cheese' te zeggen en op de foto te gaan.

25 maart 2013

'Of we hier vrijwillig in zitten? In deze veels te krappe kartonnen doos? Ja, duh, tuurlijk. Ik laat me niet in een grote doos zetten!'

28 april 2013

Joep en Puck zijn vaak boven te vinden. Ze vinden het bureau uitermate interessant: je kunt er zo lekker óp liggen. Ze zijn de beroerdste niet: ook zij steken een pootje uit als er gewerkt moet worden. Ik durf alleen niet tegen ze te zeggen dat het typewerk verslechterd wanneer zij

meehelpen.

1 mei 2013

De Dag van de Arbeid vieren wij eigenlijk nooit, maar nu wel.
Je kan de katten moeilijk alleen het tuinwerk laten doen.

16 juli 2013

Ook katten houden van de zon, en dus ook van zonnebaden.

1 augustus 2013

Er staat een groot zwembad in de tuin voor een nichtje en neefje die logeren. Wij hebben het de katten verboden om er in te klimmen. Puck: *'Maar kijken mag wel hè!'*

'Hè, hè, liggen de logees nu eindelijk op bed? Dan heb ik jullie nu weer voor mijzelf.'

18 augustus 2013

Met z'n tweeën op schoot liggen is je-van-het. En dat mijn bovenbenen slapen, ik kramp heb in mijn knieën en dat ik me nauwelijks kan bewegen; dat maakt niet uit. Hier kan je alleen maar van genieten.

17 september 2013

Joep: 'het licht springt op rood: je moet weer meppen tegen die bal!'. Bij katten gaan sommige dingen anders dan bij ons.

9 maart 2014

Het is best lekker zonnen buiten. Hier liggen Beau, Joep en Puck te genieten van de lente, terwijl er in Soest 7 Valentijnskittens rondlopen, die nu 3 weken oud zijn. Nog even en dan is het trio een kwartet geworden. Maar dát weten wij pas in juli.

16 april 2014

Ze weet altijd zo te gaan zitten , dat je wel naar haar moet kijken. *'I'm cute and I know it'*, is haar lijfspreuk.

13 juli 2014

Maatjes door dik en dun. Joep en Beau liggen steeds vaker bij elkaar, terwijl Puck meer op zichzelf is. Onze dame is de kunst van hoela-hoepen onder de knietjes aan het krijgen. Maar echt goed gaat het niet. Het lijkt erop alsof de hoepel te groot is.

24 augustus 2014

Tja, daar lig ik dan op de houten vloer, te praten tegen Joep: *'kom op, je kunt het. Nog een paar dagen als zonnebloem door het leven en daarna mag je kap eraf'*. Als blikopener doe je vreemde dingen als een kat zich zichtbaar ongelukkig voelt.

Onze coons zijn een soort waakhonden. Ze houden alles in de gaten, ook al liggen ze in de struiken.

Youngmaster Duke doet zijn intrede

Het is 28 juli 2014 en deze dag begint als elke nieuwe dag. We gaan naar het werk, eten buiten in de tuin en kijken hoe de katten op jacht gaan naar kikkers, padden en vliegjes. Maar 's avonds gebeurt er iets onverwachts. Ik krijg een bericht van Monique van de cattery: dat er twee kittens zijn teruggekomen omdat de vorige blikopener er niet goed voor kan zorgen. Zij kijkt waar de kittens opnieuw geplaatst kunnen worden en ze vraagt of wij interesse hebben. Nu wil het geval dat wij een paar weken daarvoor al op bezoek waren geweest bij de cattery om de zeven lieftallige, maar vooral ondeugende Valentijnskittens te bewonderen, die allemaal al voorzien waren van nieuwe blikopeners: een veilig moment om even langs te gaan en de kittens te knuffelen.

Tja, wat doe je als je zo'n bericht krijgt? Langsgaan natuurlijk. Een dag later zitten wij in de tuin van de cattery. Nog geen minuut later springt Duke op mijn schoot en ik merk aan alles dat hij erg gespannen is. Ik vraag me in stilte af waarom hij bij mij op schoot springt. Na een kwartier ligt hij als een dweil op mijn benen: zijn kop bungelt aan de rechterkant van mijn benen en zijn achterpoten en staart aan de linkerkant. Voor hem was het duidelijk en voor mij ook: youngmaster Duke heeft ons uitgekozen.

Maar het duurt nog even voordat hij daadwerkelijk stappen in het huis zet. Joep is namelijk geopereerd en loopt met een kap om zijn hoofd. Daar is Beau zó van geschrokken dat hij Joep als een indringer beschouwt: hij sist en slaat met zijn klauwen naar Joep. En Joep kijkt beteuterd naar zijn maatje: *'herken je me niet? Ik ben het. Joep!'*, maar Beau is niet voor rede vatbaar. Deze situatie duurt al een paar dagen en de spanning is om te snijden.

Joep woont in de woonkamer en op de 1ste verdieping terwijl Beau op zolder zit. Puck probeert de boel bij elkaar te houden en zit om de beurten bij Beau en Joep en probeert ze op andere gedachten te brengen: *'jongens, doe normaal. Jullie zijn zulke goede vrienden. Word nu toch weer vriendjes. Ik vind dit niet leuk zo'*.

Uiteindelijk leggen ze het bij. Beau herkent Joep zonder kap en Joep is zo blij dat Beau weer aardig voor hem is. Iedereen slaakt een zucht van opluchting, want nu kan Duke zijn entree maken.

Op 30 augustus loopt Duke nieuwsgierig door onze woonkamer. Hij heeft ook speeltjes meegenomen, brokjes en een dekentje uit de cattery. Hij snuffelt aan de bank, krabt aan de krabpaal en wandelt dan opgewekt naar de andere katten om ze te begroeten: *'hoi, ik ben Duke en wie ben jij?'*. Hij is eindelijk thuis.

31 augustus 2014

'Hoe hebben jullie mij zo snel gevonden?'

Duke denkt dat hij zich achter een grassprietje kan verstoppen.

16 november 2014

'Lijk ik zo op de Kerstman? Echt waar? Grappig. Maar vertel even, wie is dat?'

18 november 2014

Ze eten allemaal van het kattengras: het Maine Coon Kwartet zit bij elkaar en geniet van de goede dingen des levens.

16 juni 2015

Puck: 'het mandje is te klein om met z'n tweeën in te liggen!'

Duke: 'ik vind dat het prima past. Kijk maar.'

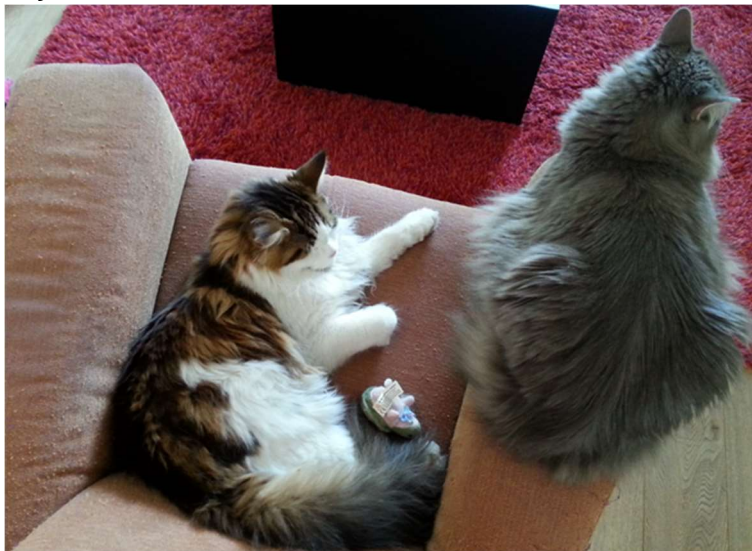
Dat Duke over de rand hangt en met zijn poten en staart op de grond ligt; een kniesoor die daar op let.

9 juli 2015

Het is feest en de spreekwoordelijke slingers hangen uit: ik ben gestart met de beschrijving van de belevenissen van onze vier katten op @MaineCoonKwartet. Op Facebook plaats ik mijn eerste bericht en verder deel ik mijn verhalen. Bij het schrijven van dit boekje, zijn we al 5½ jaar verder en staan er inmiddels duizenden foto's en honderden video's online.

15 juli 2015

Duke zoekt graag gezelschap. Vandaag mag hij niet bij Puck liggen of bij Joep, maar Beau vindt het best dat hij bij hem komt.

28 november 2015

Soms zie je een bordje op een voordeur hangen met een afbeelding van een Rottweiler en de tekst '**hier waak ik**'. Deze foto van Beau kan hier moeiteloos

voor in de plaats komen. We moeten 'm alleen nog leren grommen.

1 december 2015

Joep helpt mee in de keuken en geeft aanwijzingen tijdens het koken en bakken. Het gesprek ging ongeveer zo:

'Nog meer peper.'

.....

'Nog meer!'

.....

'Smaakt het?'

6 december 2015

Het allerleukste aan Sinterklaas vieren is om hem uit te zwaaien (en te bedanken voor alle cadeaus), want op 6 december wordt de kerstboom opgetuigd. En dat vindt zij weer leuk

#Puckhelptmee

31 december 2015

'Gelukkig nieuwjaar!'. Op naar 2016.

De weken kabbelen voort. Weken worden maanden en maanden worden jaren. Aan inspiratie heb ik geen gebrek en ik kan moeiteloos elke dag een foto of video plaatsen over het wel en wee van de katten. En wat nog leuker is: mensen reageren enthousiast op Facebook. Daar word ik weer blij van!

1 september 2017

Duke is gelukkig, want hij wordt voor de derde keer deze dag gekroeld. #kattenleven #hardwerken

Kattenfysiotherapie

Beau heeft artrose in zijn rug en dat is uitermate pijnlijk. Pijnstilling verlicht maar het is nog beter om het spierkorset sterk te maken, zodat Beau goed kan bewegen. De dierenarts adviseert ons om een dierenfysiotherapeut in te schakelen. De behandeling richt zich op het soepel en sterk krijgen van de spieren. En zo komt Pauline Warners – Heinen in beeld, van Horse & Hound dierfysiotherapie. Ze behandelt paarden en honden, maar voor Beau maakt ze graag een uitzondering.

6 april 2018

Na afloop van de behandeling krijgt Beau een beloning (een likje kiptandpasta, waar hij verslaafd aan is) en daarna mag hij lekker uitrusten. Hier kijkt hij achterom: *'joehoe, ik word behandeld, Duke niet!'*.

Terwijl Beau wordt behandeld door Pauline, zit Duke óp de koffer waar een laserapparaat in zit. Hij vindt het een geweldige uitkijktoren.

6 april 2018

Katten zijn nieuwsgierig en ze willen alles weten: hoe iets ruikt, proeft, aanvoelt en of je er onder kunt liggen of juist boven op. De groene bril is dan ook uitermate interessant, want hij wordt gedragen door Pauline, maar ook door ons, tijdens de laserbehandeling

1 oktober 2018

Dit keer komt Pauline voor Puck en niet voor Beau. In de zomer had ze een klein scheurtje in de spier van haar voorpoot gekregen, die maar niet overging. Rust houden helpt, maar ja, dat lukt niet met een neefje, genaamd, Duke, die achter je aan rent om met je te spelen. Dan herstelt zo'n scheurtje niet.

Met de laser is de blessure behandeld waardoor er geen littekenweefsel is ontstaan. Op de foto's lijkt het alsof Puck alles rustig ondergaat. En dat is voor een deel ook zo: ze bleef keurig zitten en haalde niet uit. Maar we hadden oordopjes nodig omdat ze bleef blèren: *'stop ermee, het kietelt, ik vind er niets aan!'*

2 januari 2019

Het nieuwe jaar is begonnen en hoe kan je nu beter starten dan met relaxen! Beau geeft hier het goede voorbeeld.

21 februari 2019

#samenisleukerdanalleen #wijsheidvanJoep

16 maart 2019

Het nieuwe klimtoestel is door alle katten goedgekeurd en ze laten zien wat het allerleukste is: je kunt er fijn in hangen.

14 december 2019

De voerpuzzel is best ingewikkeld, want hoe haal je hier een brokje uit? Ze hebben het voor elkaar gekregen hoor. Tuurlijk.

Hulphonden? Je hebt ook hulpkatten!

Het is op een grijze, natte dag in februari van het jaar 2020 wanneer ik doodmoe en benauwd ben. Na een bezoek aan de huisarts is de diagnose gesteld: een burn-out. Over de details ga ik niet uitweiden, maar over één ding kan ik wel iets kwijt en dat is de intense moeheid. Niets lukt, alles is teveel. Het Maine Coon Kwartet steekt de koppen bij elkaar en ze houden spoedberaad: ‘wat kunnen wij doen om haar te helpen?’.

Ze verdwijnen naar de zolder en na twee minuten van zacht gemauw, komen ze weer tevoorschijn.

Vanaf dat moment word ik gezelschap gehouden door tenminste één kat, maar ook vaak twee. Als er één kat opstaat om te drinken, dan staat een ander klaar om de plek in te nemen. Zelfs 's nachts voel ik de aanwezigheid van een warm kattenlijf of een prikkende snorhaar in mijn oor. Dat is hun manier om mij te steunen, op te vrolijken en te laten ontspannen.

Normaal gesproken liggen Puck en Duke niet samen op de bank, maar voor mij maken ze een uitzondering. Dit herhalen ze dagelijks.

Joep is voor goochelaar aan het spelen: *'kijk, nu zie je niets meer. De speeltjes zijn weg!'*. Daar kan je toch alleen maar om lachen.

Maar hij speelt net zo graag voor teddybeer.

Duke vindt het erg prettig dat ik thuis ben, want dan kan hij vaak op schoot zitten. En Beau komt er gewoon bij liggen; dicht tegen me aan. Dan kan hij me steunen en genieten tegelijkertijd.

17 augustus 2020 – Beau is overleden

Het is nog steeds onwerkelijk dat Beau er niet meer is. Als ik gerommel in de gang hoor, dan denk ik dat Beau met de schoenen aan het spelen is en ze stuk voor stuk aan de veters door de gang sleept. Wanneer ik een grijze vlek uit mijn ooghoek ontwaar, dan verwacht ik dat Beau naar me knipoogt en me laat weten dat het tijd is voor brokjes, en het liefst heel veel. Wanneer we de katten naar binnen halen omdat het begint te onweren, dan is het vreemd om te stoppen met tellen bij drie katten, want we hadden er toch vier? Zo kan ik nog wel heel lang doorgaan, want het zal nog wel even duren voordat het anders is.

Beau laat een leegte achter en dat is pijnlijk. Toen we een kat wilden hebben en hem zagen, gingen vriendje en ik gelijk voor de bijl. Hij had ons om zijn witte pootje gewonden en we konden alleen maar glimlachen om hem. Ik heb duizenden foto's van hem

gemaakt in alle poses die je je maar kunt bedenken. Gelukkig hield hij ervan om geaaid en geknuffeld te worden en dat hebben we gedaan. Hij blij, wij blij. Voor alle duidelijkheid: hij was ook ontzettend koppig, eigenwijs en eigenzinnig, maar dat namen we op de koop toe. Je vindt iemand lief, zoals hij is.

Beau was een vintage-modelletje met kleine oren zonder pluimpjes, hij was klein en atletisch gebouwd en zijn vacht was pluizig. De huidige Maine Coon ziet er heel anders uit dan hij en daarom was hij veel kleiner dan Joep, Puck en Duke. Who cares! Wanneer je zo'n oogopslag hebt zoals hij, dan maakt al het andere niet meer uit.

Bij de dierenarts deed hij alsof hij een teckel was: hij bleef met zijn buik op de behandeltafel liggen en ging echt niet op z'n pootjes staan, alle aanmoedigen ten spijt, hij bleef liggen waar hij lag. Hij liet alle behandelingen toe; hij siste nooit en haalde ook niet uit met zijn vlijmscherpe nagels. Hij stond er niet bij te juichen, maar hij onderging de onderzoeken, injecties, infuusbehandeling en het toedienen van medicatie. Bij de dierenkliniek kenden de assistenten en dierenartsen Beau bij zijn voornaam en zij hoefden niet door te vragen waar hij woonde: dat wisten ze al.

Zo'n 8 jaar lang slaakte Beau zuchtjes en die hoorden wij op meters afstand. Dan had hij trek in brokjes of wilde hij aandacht. Knap toch van zo'n diertje dat hij geluidloos door het leven kon gaan. Pas bij de komst van Duke in ons huis, hoorden wij dat Beau echt kon miauwen. Geen harde mauw, maar een schor fluistertoontje. Ook deze hoorden wij boven alles uit.

Bij de komst van Joep, Puck en Duke liet hij weten dat hij niet van gezelschap hield en dat het om hem heen stil en rustig moest zijn. Op de momenten dat ze dat waren vergeten, kregen ze een tik op hun kop of ging hij blazen (en daarna kuchen, want blazen hield hij niet zo lang vol). Ze hielden stuk voor stuk rekening met Beau en respecteerden hem om wie hij was. Ze kropen bij hem in de mand wanneer ze behoefte aan steun hadden, lieten hun kopje wassen, gingen achter hem zitten als ze bang waren en keken naar hem als er iets raars gebeurde. Kortom, hij was de spin in het Maine Coon Kwartet web.

Het enige waar wij bang voor waren, was het moment dat Beau zo zwak zou worden, dat hij door de andere katten overschaduwde zou worden. We hoopten dat hem dát bespaard zou blijven en onze wens is in vervulling gegaan. Hij is de mooiste dood gestorven die je je maar kunt bedenken. Hij is in zijn slaap overleden. Heel zacht en vredig.

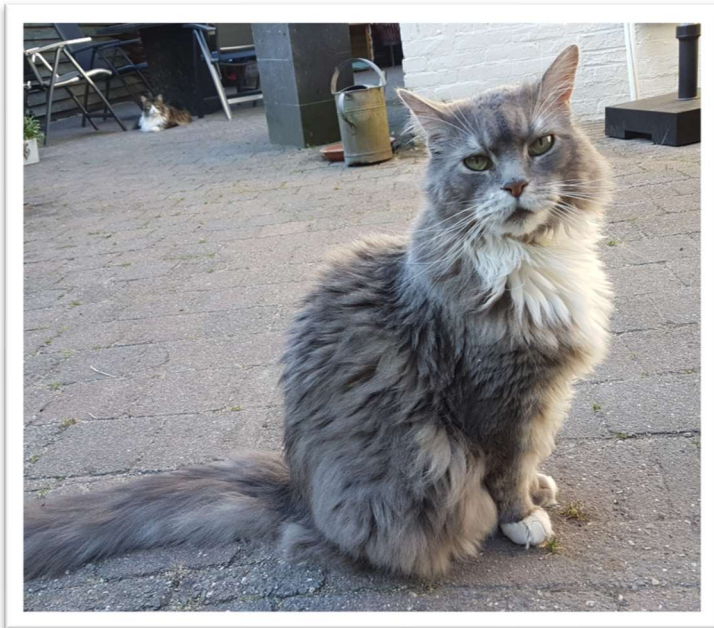
Op dit moment moeten we zoeken naar een nieuw evenwicht, want het leven gaat verder. Joep loopt vaker naar binnen dan voorheen, mauwt om aandacht en gaat veel vaker op schoot zitten (voor die tijd kroop hij bij Beau in de mand), hij babbelt meer en hangt nu niet de clown uit. Hij ziet er, ogenschijnlijk, relaxed uit en eet goed.

Puck vindt het vreemd dat Beau er niet meer is, maar ze vindt het ook wel weer fijn: nu heeft ze meer bewegingsruimte en dat laat ze ook merken. Ze ligt op de eettafel terwijl er allemaal mensen om haar heen zitten (dat deed ze voor die tijd nooit), ze blijft veel beneden (terwijl ze voorheen ook veel boven zat), ze laat zich meer aaien dan voorheen. Eigenlijk vindt ze het wel fijn.

We zien aan Duke dat hij zoekende is: hij weet dat Beau er niet meer is, maar hij weet niet goed wat er nu komt. Dan kijkt hij ons aan en springt op schoot voor een knuffel. Hij ligt nu veel in de tuin onder de grote varens, terwijl hij voor die tijd vaak bij Beau in de mand lag. En verder slaapt hij veel, maar dat deed hij voor die tijd ook.

Lieve Beau, we hebben ongelooflijk van je genoten. Nu mag je in de kattenhemel verder met muizen vangen, op kikkers jagen, vliegen vangen, slapen in heerlijke mandjes, op schoot zitten en anderen om je witte pootje winden. Daar heb je geen pijn meer en kan je zelf je hele lijfje poetsen.

Wij gaan verder met jouw motto 'live life to the max'.

Kattentherapie doet wonderen

Het is erg wennen dat de grijze kater er niet meer is. Van veel mensen krijg ik lieve meelevende reacties, zo ook van Monique en Edwin van de Cattery. Ze stellen voor dat ik kattentherapie krijg, want van knuffelen met kittens word je gegarandeerd blij. Ik krijg ook de mededeling dat alle kittens inmiddels bezet zijn, en dat het veilig is om te komen. Nou, dat is niet tegen dovemans-oren gezegd. Opgetogen fietsen wij op 24 augustus naar Soest. Zodra wij een stap over de drempel zetten, zie ik zeven schattige, pluizige kittens over de vloer rennen, springen en slapen. Ik smelt ter plaatse: 'wat zijn ze toch schattig en lief!' is het enige dat ik kan zeggen. Dan valt mijn oog op een wit katje, dat op een kussen op het eetbankje ligt. Ze slaapt.

Het kitten slaakt een zuchtje, opent haar ogen en ze kijkt me nieuwsgierig aan. Ik ben op slag verliefd. Wanneer ze zich omdraait, zie ik dat ze een heel kort staartje heeft. Over het waarom, vertelt Monique het volgende verhaal:

'De bevalling ging niet goed en ik moest, midden in de nacht, hals over kop naar de dierenarts rijden. Tijdens de autorit bleek de kitten volledig in een stuitligging (met haar staart naar beneden) te liggen. Omdat de bevalling niet doorzette, heeft moeder kat de kitten aan de staart naar buiten proberen te trekken en heeft de staart toen ontveld. Bij de dierenarts aangekomen, zagen we alleen het velletje van de staart liggen. Iedereen hield zijn adem in: zowel de dierenarts als ik, want we wisten niet wat er met het kitten was gebeurd. De bevalling van de zeven kittens is uiteindelijk via de natuurlijke weg verlopen. Het eerste kitten had een heftige geboorte gehad en daardoor een ontvelde staart. Eén ding wisten we zeker: de kans op ontsteking en infectie zijn levensgroot wanneer het vel ontbreekt! De arts zag maar één oplossing en dat

betekende dat het ontvelde staartje geamputeerd moest worden. En dit was een zeer pijnlijke operatie.

Ademloos heb ik naar het verhaal geluisterd en ik merk dat ik het kitten met grote ogen aankijk: ze heeft al zoveel meegemaakt en toch heeft zij een enorme levenslust in zich. Het kitten is intussen wakker geworden en springt van het bankje af. Even later nestelt ze zich op mijn benen en tegen mijn hand aan. Ik hoor zuchten en spinnen tegelijk. Ademloos kijk ik naar dit witte moppie en ik kan er niets meer aan doen: ze heeft mijn hart gestolen. En dan hoor ik dat dit kitten vrij is gekomen.

Verbaasd fiets ik een paar uur later terug naar huis. Wat nu? Is het mogelijk dat dit kleine, witte beestje in ons huis komt? Zo snel na het overlijden van Beau? We slapen er een nachtje over. En nog één. En dan zijn we erover uit: dit kitten is meer dan welkom in ons huis. En dan begint het grote wachten en brengen we veel bezoekjes aan de cattery. Wat zijn ze toch lief en prachtig.

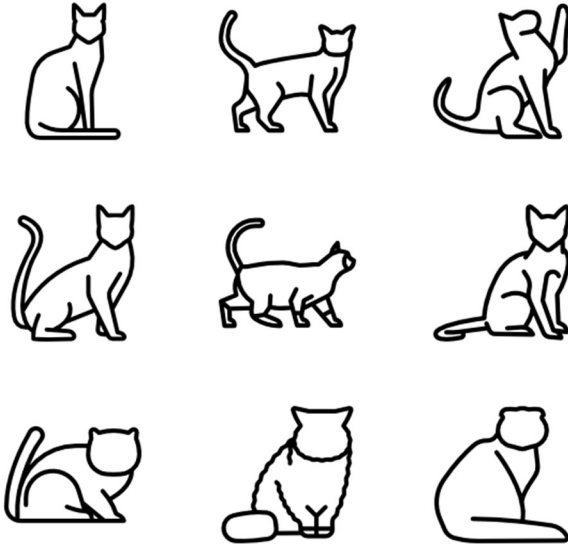
Terwijl er veel kittens enthousiast spinnend op mijn schoot liggen, taalt 'onze' kitten er niet naar. Ik twijfel. Klopt het nu? Monique lacht om mijn twijfels en zegt: *'ze heeft duidelijk laten merken dat ze jullie aardig vindt. Nu kan ze doen waar ze zin in heeft, en dat is spelen!'*

Op 7 november 2020 wandelt Delphi voorzichtig haar reismand uit en zit stil voor zich uit te kijken op de bank. Het is zo spannend allemaal. Verlegen kijkt ze naar Duke, Joep en Puck. En vice versa.

En nu, 9 weken later, is het alsof Delphi er altijd al is geweest. Het huis dreunt onder haar poezelige pootjes. Ze heeft een enorme hoeveelheid energie, houdt van spelen; je kunt haar er zelfs voor wakker maken. Wanneer je haar optilt, gaat ze gelijk spinnen: *'hé wat leuk, jij ook hier!'* en wil dan weer op de vloer lopen, want er is zoveel te doen, zoveel te ontdekken. We zijn heel benieuwd wat ze van de sneeuw vindt, hoe ze reageert als ze een kikker tegenkomt, hoe groot ze wordt en hoe ze zich verder gaat ontwikkelen.

Kattenweetjes

Wist je dat:

- ❖ Alle katten een eigen plek hebben om te eten? Dat zorgt ervoor dat wij kunnen zien of ze voldoende eten én het voorkomt dat ze bij elkaar gaan shoppen.
- ❖ Duke heel erg van slapen houdt. Het is zijn favoriete hobby.
- ❖ Delphi dol is op de fluitketel. Ze wil graag weten wat er in dat grappige apparaat zit, ongeacht of het warm of koud is.
- ❖ Puck graag in het kastje onder de gootsteen zit? En dat het kastdeurtje door Joep wordt open gemaakt.

- ❖ Joep vroeger zijn speeltjes verstopte en dat Delphi dat nu ook doet? We voeren regelmatig zoekacties uit om alle speeltjes weer te vinden.
- ❖ Duke heel vriendelijk lijkt, maar een pennen- en lepeltjesdief is? Hij loopt er doodleuk mee weg en verstopt ze zo grondig, dat wij nu tenminste 10 pennen en 15 lepeltjes missen.
- ❖ Dat de dierenfysiotherapeut kind aan huis is? En dat de katten dat stiekem best gezellig vinden.
- ❖ Na Spot, de katten steeds witter worden? Beau was grijs, Joep heeft een witte kraag en sokjes, Puck heeft witte kousen, een witte kraag en een deel van haar koppie is wit, Duke heeft witte poten, witte borstkas en zijn koppie is half wit. Tja, en over Delphi kunnen we alleen maar zeggen: ze is wit, maar ze heeft een ienie minie stipje zwart boven op haar kopje.

Familiebanden

Alle katten die wij hebben gehad, en nog steeds hebben, zijn familie van elkaar.

- ❖ Zo is Spot de moeder van Beau.
- ❖ Joep en Puck zijn halfbroer en -zus van elkaar. Ze hebben dezelfde moeder maar een andere vader.
- ❖ De zus van Puck een nest kittens heeft gekregen, waar Duke er één van is.
- ❖ De broer van Duke is de vader van Delphi.

We hebben (nog) geen zwarte kat gehad☺

Nog meer over Joep (Nick of Time Feline Fantasy)

Joep is sinds het overlijden van Beau de nieuwe leider van het Maine Coon Kwartet. Hij doet dit op een hele vriendelijke en zachte manier. Afgelopen oudejaarsavond zagen wij hem op z'n best: ook al houdt hij absoluut niet van siervuurwerk en harde knallen, toch bleef hij zitten en hield de anderen in de gaten. Op een gegeven moment zagen wij hem bij de verwarming zitten. Hij hield overzicht: *'gaat alles goed, is er iemand bang, bij wie moet ik de clown uithangen?'* Na afloop is hij bij mij op schoot gaan liggen en heeft een half uur heel diep geslapen. Dat opletten was toch erg vermoeiend. Maar hij doet het toch maar weer.

Hij laat veel toe van Delphi en speelt ook met haar. Dat kan een leider alleen maar doen als hij veel zelfvertrouwen heeft. En het is zó leuk om te zien, hoe hij Delphi uitdaagt om achter hem aan te rennen.

Joep is de clown in het Maine Coon Kwartet. Als kitten begon dit al en nu, 11 jaar later, is hij dat nog steeds. Er zijn overigens wel momenten geweest dat hij stopte met zijn clowneske streken: bij de komst van Puck en Duke moest hij erg wennen aan de energie van de nieuwe katten en daar werd hij dan weer stil van. Maar een tijd later pakte hij zijn rol als vanzelf weer op en ging weer verder waar hij gebleven was: mensen aan het lachen maken. De komst van Delphi heeft hem evenwichtiger gemaakt; hij ziet er stoer uit.

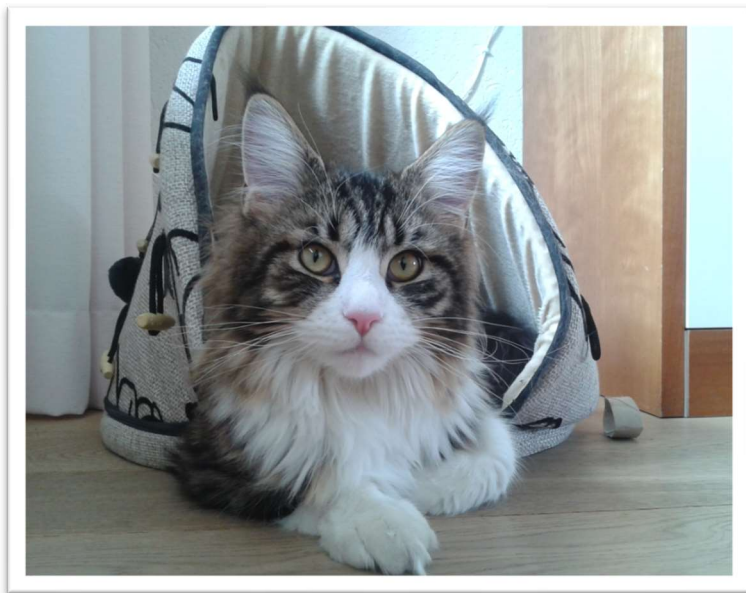

Joep's grootste wens is om de kelder in te mogen en hij baalt ervan dat dát niet van ons mag. Elke keer loert hij naar de deur en hoopt dat hij naar binnen kan glippen. Sinds hij twee keer de waterkraan heeft aangetikt, waardoor er 1000 liter water uit de kelder geschept moest worden, hebben wij de kelder als verboden terrein betitelt. En dat vindt Joep stom: *hé, dat watertrappelen was toch leuk!*

Nog meer over Puck (Catch the Wave Feline Fantasy)

Even dachten wij dat Puck de touwtjes in haar poezelige pootjes wilde nemen, toen Beau was overleden. Maar ze was nog te onzeker om de leidersrol op zich te nemen en heeft het aan Joep overgelaten. Dat betekent overigens niet dat ze stil blijft zitten. Helemaal niet. Zo af en toe onderneemt ze een poging en probeert Joep in een hoekje te drijven. Aangezien Joep behendiger en slimmer is, en toch meer overwicht heeft, lukt het haar niet.

Duke is dol op Puck en gaat het liefst boven op haar liggen. Dáár is zij absoluut niet van gediend en dan zet ze het op een brommen en sissen. Duke reageert daar nooit op en dat betekent dat wij altijd een oogje in het zeil moeten houden om Puck te bevrijden uit de innige omhelzing van haar neef.

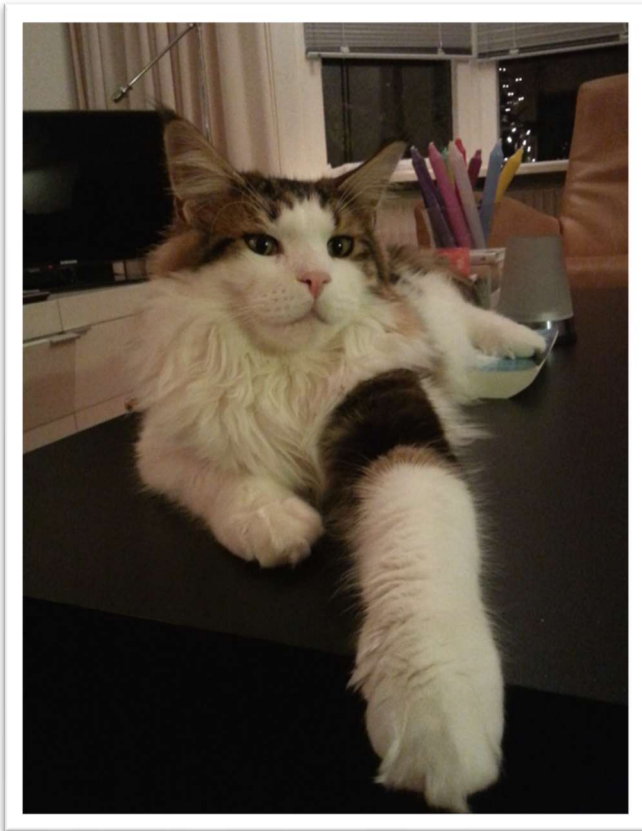
De komst van Delphi zag Puck niet aankomen. Ze vond het erg vervelend dat er een andere poes in het huishouden kwam, en dan ook nog eens een poes die absoluut niet verlegen is. Een paar weken lang heeft Puck mokkend boven op de overloop gezeten of in de gang gelegen. Ze kwam pas binnen als wij '*Puck, kom eens*' zeiden. Je zag haar zuchten, wanneer ze de witte tornado voorbij zag rennen: '*ze is er nog steeds!*'. Maar nu is het oké, mits Delphi een beetje rustig is.

Puck is afstandelijk van aard. Ze kijkt echt de kat uit de boom, maar aarzelt niet om af en toe op schoot te kruipen, wanneer zij er zin in heeft, en ze blijft dan rustig twee uur liggen. Ze brengt mij elke avond naar bed: ze loopt met mij mee naar boven en blijft keurig zitten totdat ik mijn tanden heb gepoetst en klaar ben in de badkamer. Ze wacht mijn seintje af en loopt dan met mij mee de slaapkamer in en klimt vervolgens in haar hangmat. Daar krijgt ze een aai over haar koppie en dan begint háár avondritueel: wassen, poetsen, zuchten en dan gaat ze slapen.

Nog even terugkomend op de verhouding Puck – Delphi: onze dierenarts vertelde ons dat het haar niks zou verbazen als Puck 's nachts met Delphi speelt maar dat graag geheim houdt.

Nog meer over Duke (Lunar Corvedale Feline Fantasy)

Katers zijn over het algemeen liever dan poezen, maar Duke is meer dan dat. Hij is een zachtaardige goedgezak, anders kan ik het niet omschrijven. Slapen is zijn grote hobby en daar is hij erg goed in. Het liefst ligt hij meerdere malen per dag op schoot om gekroeld te worden en daarna te gaan slapen. Doe dat maar eens: dat is dagelijks 3 uur lang krachttraining voor ons, blikopeners.

En als wij hem vertellen dat hij ergens anders moet gaan slapen, dan sjokt hij, brommend, naar Puck toe om daar te gaan liggen. Hij weet dat zij daar absoluut niks aan vindt, maar daar trekt hij zich werkelijk nooit wat van aan: hij gaat liggen, laat zich wassen door haar en gaat dan slapen. Het liefst legt hij één of meerdere poten over haar heen en vertrekt dan naar dromenland.

Sinds de komst van Delphi ligt hij minder vaak bij zijn tante in de mand dan voorheen. Hij heeft zich opgeworpen als Delphi's beschermheer en die taak neemt hij uiterst serieus. Wanneer zij het op haar heupen heeft, en dat gebeurt meerdere malen per dag, hangt hij uit zijn mand of hangmat toe te kijken. En o wee, als hij een piepend geluid hoort: dan springt hij op en loopt naar haar toe om te checken of alles goed met haar is.

Zijn belangstelling voor speeltjes is nihil en het liefst speelt hij liggend op zijn rug. Dan maait hij met zijn grote poten om het speeltje te bemachtigen, want hij is te lui om te bewegen.

Maar toen kwam Delphi: zij heeft hem aan het spelen gekregen. Buiten in de tuin rent hij regelmatig voor haar uit en kijkt uitdagend achterom: kom je nog? Nu hij zoveel rent en speelt, komt hij veel minder aan slapen toe. Zijn spiermassa is toegenomen en daar zijn wij wel blij mee.

Wanneer er bezoek komt, dan vertellen wij dat zij hun lepeltjes en pennen niet op tafel moeten liggen, want Duke is een echte pennen- en lepeltjesdief. We zien hem regelmatig weglopen met iets glinsterends of kleurigs in zijn bekje en dan is hij op zoek naar zijn bergplaats.

Nog meer over Delphi (Butterfly Kisses Feline Fantasy)

Zoals je al gelezen hebt, waren wij niet echt op zoek naar een kitten. Het onverwachtste verlies van Beau had een enorme impact op ons, maar ook op de andere katten. Het leek ons verstandiger om het bij de drie overgebleven katten te houden, maar het lot besliste anders. Bij het schrijven van dit boekje is zij al 9 weken bij ons, maar het lijkt al veel langer. Ze houdt van spelen, spelen en spelen en vindt het erg moeilijk om te slapen, want dan kan je niet meer spelen.

Ze beweegt zich voort alsof ze op de catwalk loopt: heupwiegen kan ze als de beste. Tegelijkertijd is zij ook een enorme rauwdouwer, doerak, dolfijn en klimgeit. Kortom, ze is een veelzijdig beessie.

Voor de rest houdt ze van zwemmen in de waterbakken; vooral de borstcrawl is haar favoriet. Dat wij de vloer moeten droog maken na haar nachtelijke zwempartijen en het uitvoeren van bommetjes midden ín de bak overdag, dat vindt zij totaal niet boeiend: als je maar plezier hebt. En dát is de beste levenswijsheid die er is.

Tot slot

Ik hoop dat je van dit boekje hebt genoten. Wij, de blikopeners en het Maine Coon Kwartet, hebben er met veel plezier aan gewerkt. Maar niet elk dier heeft een prettig huishouden of aardige blikopeners. Er zijn miljoenen dieren in de wereld die geen huis hebben of aardige blikopeners die voor ze zorgen. Daarom ben ik erg blij dat er een stichting als de Dierenbescherming is!

Ik hoop dat het geld dat we hebben opgehaald met deze actie, iets kan bijdragen aan activiteiten van de Dierenbescherming.

Namens iedereen die een bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van dit boekje, wensen wij de Dierenbescherming veel sterkte met al het belangrijke werk dat jullie uitvoeren.

Poot van onze katten!

Bronvermelding

Alle foto's die in dit boekje zijn gebruikt, heb ik zelf gemaakt, met uitzondering van de volgende afbeeldingen:

- De katten die gebruikt zijn bij de tekst op 9 juli 2015 op pagina 46 is afkomstig van [cat-icons-collection_1096-199](#)
- De katten die gebruikt zijn bij Kattenweetjes op pagina 67 zijn afkomstig van [112106-cat-breed-bodies](#)
- De pootafdruk die gebruikt is op pagina 76, is gemaakt door Alexandra Koch en staat op [Pixabay](#)